

Sygn. akt I C 1241/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w G. dnia 8 lipca 2021 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko K. M.

o zapłatę

I. zasądza od K. M. na rzecz M. Z. kwotę 10001 zł (dziesięć tysięcy jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 1 sierpnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od K. M. na rzecz M. Z. kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. I C 1241/16

UZASADNIENIE

Powód M. Z. pozwem z dnia 11 maja 2016 r. skierowanym przeciwko pozwanemu K. M. domagał się zapłaty kwoty 10.001 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż strony łączyła pisemna umowa zlecenia, w ramach której powód reprezentował pozwanego jako zawodowy pełnomocnik w sprawie dochodzenia roszczeń i rozliczeń z żoną pozwanego A. M. (1). Pomimo wykonania przez powoda czynności zarówno procesowych, jak i pozaprocessowych, skutkujących zawarciem ugody między pozwanym, a A. M. (1) pozwany pomimo wezwań do zapłaty, nie uregulował wynagrodzenia przysługującego powodowi w kwocie 25.000 zł. Przedmiot roszczenia obejmuje jedynie część należności z tytułu umowy zlecenia.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 4 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut braku wymagalności roszczenia, z uwagi na brak postępowania sądowego oraz zarzut nienależytego wykonania zlecenia.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód działał w interesie strony przeciwnej, nie podjął żadnych skutecznych czynności procesowych, jak i pozaprocessowych na rzecz pozwanego. Podnosił, iż z uwagi na brak wypowiedzenia umowy łączącej strony, nie jest zobowiązany do zapłaty. Nadto w ocenie pozwanego powód nie wykonał „pełnego pakietu zlecenia”. Natomiast powód nie wykazał, by z tytułu podjętych przez niego jednostkowych działań, przysługiwało stronie powodowej wynagrodzenie w dochodzonej wysokości.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód wskazał, iż umowa zlecenia, łącząca strony dotyczyła wynagrodzenia za załatwienie sprawy majątkowej w sposób najbardziej korzystny dla pozwanego, co miało miejsce w związku z zawarciem umów zarówno przed notariuszem E. P.(...), jak i poza notarialnych, które warunkowały dokonanie rozliczeń byłych małżonków. Umowy te zostały sfinalizowane na skutek działań powoda, negocjacji z adwokatem żony pozwanego, bez przymusu i na zgodny wiosek. Tym samym umowa łącząca strony została wykonana przez powoda i przysługuje mu z tego tytułu należne wynagrodzenie.

W dniu 4 listopada 2016 r. pozwany K. M. złożył pozew wzajemny, który prawomocnym zarządzeniem z dnia 16 września 2020 r. został zwrócony.

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2020 r. uzupełnionym pismem z dnia 18 grudnia 2020 r. pozwany podniósł zarzut potrącenia 127.884,94 zł, obejmującą kwotę 4.600 zł tytułem niezrealizowanej umowy sprzedaży z dnia 30 kwietnia 2014 r. pomiędzy pozwanym, a A. M. (1), 1.300 zł tytułem różnicy wartości w rozliczeniu pomiędzy pozwanym, a A. M. (1) w zakresie pojazdu osobowego marki V. (...) nr rej. (...), 12.800 zł z tytułu straty pozwanego na skutek darowizny na rzecz A. M. (1) pojazdu osobowego marki T. (...) nr rej. (...) (...) 60.000 zł z tytułu umowy sprzedaży i darowizny na rzecz A. M. (1)/ W. z dnia 1 grudnia 2015 r., 1.446,25 zł z tytułu nieuregulowanych opłat za energię elektryczną A. M. (1) za okres maj 2014 r. – 10 lipca 2015 r., będąc właścicielką nieruchomości położonej w miejscowości B. ul. (...), darowej przez pozwanego, 514,80 zł z tytułu nieuregulowanych opłat za wywóz śmieci przez A. M. za okres maj 2014 r. – 10 lipca 2015 r. , 14.501,90 zł (1.035,85 zł x 14 miesięcy) z tytułu poniesionych przez pozwanego opłat rak pożyczek i kredytów hipotecznych Bank (...) w okresie gdy pozwany nie posiadał tytułu własności posesji, 30.721,99 zł z tytułu pożyczek w instytucjach parabankowych, do których zmusiła pozwanego sytuacja ekonomiczna będąca skutkiem ugody zawartej z A. M. (1) z dnia 10 lipca 2015 r., 2.000 zł z tytułu opłaty notarialnej poniesionej przez pozwanego przy zawieraniu „ugody – darowizny” z dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W kwietniu 2015 r. adwokat M. Z. prowadzący działalność w formie indywidualnej kancelarii adwokackiej pod firmą Kancelaria Adwokacka (...), zawarł z K. M. umowę zlecenia.

Przedmiot umowy obejmuje reprezentowanie przez M. Z., K. M. we wszelkich postępowaniach sądowych, pozasądowych i egzekucyjnych w sprawie dotyczącej rozliczeń z A. M. (1) (§ 1 umowy).

Umowa została zawarta na czas nieoznaczony od dnia jej podpisania. Każdej stronie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy w każdym czasie, przy czym na dzień wypowiedzenia umowy strony zobowiązane są do dokonania rozliczeń wykonanej pracy z uwzględnieniem zasad przewidzianych w § 13 umowy (§ 2 umowy).

Dla obliczenia wynagrodzenia należnego przyjmującemu zlecenie zastosowanie znajdują obowiązujące przepisy prawa, w tym w szczególności przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielone z urzędu (§ 3 ust.1 umowy).

Niezależnie od należności, o której mowa w ustępie 1 (...) zleceniodawca zobowiązany jest do zapłacenia przyjmującemu zlecenie, dodatkowego wynagrodzenia w kwocie 25.000 zł (§ 3 ust.2 umowy).

Do kwoty wypłaconej przyjmującemu zlecenie, zostanie doliczony aktualnie obowiązujący na dzień wystawienia faktury podatek VAT (§ 3 ust.3 umowy).

Wynagrodzenie przyjmującego zlecenie jest wymagalne w terminie 30 dni po prawomocnym rozstrzygnięciu (§ 3 ust.4 umowy).

dowód: odpis umowy – k. 7-8, przesłuchanie powoda – k. 230-232 protokół elektroniczny – k. 233, przesłuchanie pozwanego – k. 189-190,708-713, protokół elektroniczny –k. 715.

Powód M. Z. działał na rzecz mocodawcy, w tym w wyniku negocjacji osobistych i telefonicznych oraz pisemnych z adwokatem żony pozwanego K. M. adw. A. K. doprowadził do podpisania 10 lipca 2015 r. ugody pozasądowej przed notariuszem E. P. pomiędzy K. M., a A. M. (1). Pozwany miał wpływ na treść ugody. Pełnomocnicy nie wywierali nacisków na pozwanego odnośnie kształtu ugody. Ugodę odczytano, zgodnie przyjęto. Przed podpisaniem ugody odbyły się dwa spotkania w kancelarii notarialnej notariusza E. P. między pełnomocnikami K. M. i A. M. (1). Sprawa między małżonkami M. dotyczyła kwestii majątkowych i była skomplikowana, małżonkowie byli skłóceni. W wyniku działań powoda pozwany odzyskał 6.500m² (0,65ha) z 2 ha łącznie oraz dom mieszkalny i budynek gospodarczy.

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do czynności podejmowanych przez powoda. Po podpisaniu ugody uchylał się od zapłaty wynagrodzenia przysługującego powodowi z tytułu wykonanej umowy zlecenia.

dowód: przesłuchanie pozwanego – k.189-190, 708-713, protokół elektroniczny – k. 715, kopia ugody pozasądowej – k. 693-695, zeznania świadka E. P. – k. 229-230, protokół elektroniczny – k. 233, zeznania świadka A. K. – k. 230-230 verte, protokół elektroniczny – k. 233 przesłuchanie powoda – k. 230-232 protokół elektroniczny – k. 233, porozumienie stron w sprawie rozwiązania umowy pożyczki – k. 167-168.

Pismem z dnia 17 lutego 2016 r. oraz z dnia 23 marca 2016 r. powód M. Z. wezwał pozwanego K. M. do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania –k. 9-12.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, a w szczególności na umowie zlecenia oraz ugodzie pozasądowej z dnia 10 lipca 2015 r., których prawdziwość, ani treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnośnie osobowych źródeł dowodowych Sąd w swych ustaleniach oparł się na zeznaniach świadków E. P. oraz A. K., jak również na przesłuchaniu stron, przy czym Sąd zeznaniom ww. świadków oraz powodowi dał wiarę w pełnym zakresie, uznając je jako konsekwentne, logiczne i wzajemnie spójne, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Powód szczegółowo opisał zasady współpracy stron, w tym kwestie ustalania i wypłaty wynagrodzenia, które to zasady znalazły później odzwierciedlenie w postanowieniach umowy, przebiegu negocjacji poprzedzających zawarcie ugody pomiędzy pozwanym, a jego ówczesną małżonką A. M. (1). Powyższe potwierdzili w swych zeznaniach przesłuchaniami na tą okoliczność zawnioskowani świadkowie.

Z kolei przesłuchaniu pozwanego Sąd dał wiarę w ograniczonym zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadków, umowie łączącej strony i ugodzie. W pozostałym zakresie co do nierzetelnego wykonywania umowy Sąd zeznania te uznał za gołosłowne, nie potwierdzone żadnym miarodajnym dowodem dla Sądu.

Sąd pominął na rozprawie z dnia 28 lipca 2017 r. wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. M. (1) jako spóźniony.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, powództwo należało uznać za uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Bezspornie strony niniejszego postępowania łączyła umowa zlecenia, dotycząca świadczenia pomocy prawnej, polegającej na reprezentowaniu pozwanego w sprawie dotyczącej rozliczeń z A. M. (1). Powód przedkładając umowę zlecenia, wykazał, iż strony uzgodniły wysokość wynagrodzenia ryczałtowego w wysokości 25.000zł, powiększonej o należny podatek VAT. Pozwany nie kwestionował stosunku obligacyjnego łączącego strony.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Stosownie do art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, przy czym do umowy o świadczenie usług stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Celem umowy zawartej przez strony procesu było wykonanie przez powoda czynności związanych z pomocą prawną na rzecz pozwanego bez względu na ich rezultat, to znaczy niezależnie od wyniku sprawy.

W ujęciu kodeksowym przedmiotem umowy zlecenia jest zobowiązanie do dokonania jedynie określonej czynności prawnej, a nie każdej czynności. Przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do należytej (art. 355 k.c.) staranności, ale nie - jak przy umowie o dzieło - do osiągnięcia umówionego rezultatu. Nie są natomiast umowami zlecenia w rozumieniu kodeksu cywilnego te umowy, których przedmiotem jest wykonanie czynności faktycznych, chociaż w życiu codziennym określa się takie umowy również jako umowy „zlecenia”, a w wielu wypadkach do umów takich w zakresie w nich nie uregulowanym znajdują z mocy art. 750 kodeksu cywilnego odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące zlecenia. Stosownie do art. 750 k.c., przepisy tytułu o zleceniu stosuje się jednak odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami (tzw. zlecenie w szerokim znaczeniu).

Odesłanie z art. 750 k.c. znajdzie zastosowanie wówczas, gdy przedmiotem umowy jest dokonanie czynności faktycznej jako usługi, a nie jest ona ponadto unormowana w przepisach dotyczących zarówno umów nazwanych w samym Kodeksie (np. o dzieło, agencyjnej, komisju, przewozu, spedycji, przechowania, składu), jak i - np. w przypadku umowy o pracę - w innych aktach, nawet poza prawem cywilnym (wyrok SN z 17 maja 1995 r., I PRN 14/95, OSNAPiUS 1995, nr 21, poz. 263).

Nie ulega zatem wątpliwości, iż strony łączyła umowa cywilnoprawna do której stosuje się odpowiednio przepisy o umowie zlecenia (art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c.).

Podkreślić należy, iż umowa zawarta przez strony procesu była umową starannego działania, a nie rezultatu.

Powód wykonał czynności w sprawie będącej przedmiotem umowy w sposób prawidłowy, nie budzący zastrzeżeń, z dużym zaangażowaniem, na bieżąco informując pozwanego o postępach w sprawie. Pozwany do czasu wezwania do rozliczenia umowy, nie kwestionował jakości wykonanej usługi. W tym zakresie pozwany poprzestał na głośnych twierdzeniach, niepotwierdzonych żadnym miarodajnym dowodem dla Sądu, co czego był zobowiązany zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu określonym w art. 6 k.c. i 232 k.p.c.

Z akt sprawy wnika w sposób jednoznaczny, iż wbrew twierdzeniom pozwanego, powód nie był zobligowany do wniesienia pozwu, przedmiot umowy obejmował bowiem reprezentowanie przez M. Z., K. M. we wszelkich postępowaniach sądowych, pozasądowych i egzekucyjnych w sprawie dotyczącej rozliczeń z A. M. (1) (§ 1 umowy).

Czynności prawne, oświadczenia woli mogą być dokonywane przez pełnomocnika zgodnie z art. 98 k.c., jednakże w takim przypadku pełnomocnik musi się legitymować odpowiednim pełnomocnictwem do wykonywania czynności materialnoprawnych. Zaś pełnomocnictwo procesowe, którego zakres jest określony przepisami prawa procesowego, jest uregulowane w art. 91 k.p.c., zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do: 1) wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego ich wniesieniem, jako też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy; 2) wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji; 3) udzielenia dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu; 4) zawarcia ugody, zrzeczenia się roszczenia albo uznania powództwa, jeżeli czynności te nie zostały wyłączone w danym pełnomocnictwie; 5) odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej. Przy czym liberalna wykładnia dopuszcza przez fakty konkludentne rozszerzenie zakresu pełnomocnictwa procesowego na składanie oświadczeń materialnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2017 r. sygn. akt V ACa 383/16).

W niniejszej sprawie materiał dowodowy potwierdza, że powód M. Z. działał na rzecz mocodawcy - pozwanego rzetelnie, doprowadził do podpisania umowy pozasądowej przed notariuszem E. P. pomiędzy K. M., a A. M. (1), poprzedzoną licznymi negocjacjami zarówno osobistymi, telefonicznymi oraz pisemnymi z pełnomocnikiem żony pozwanego - adw. A. K.. Nadto przed podpisaniem umowy odbyły się dwa spotkania w kancelarii notarialnej notariusza E. P. między pełnomocnikami K. M. i A. M. (1). Sprawa zaś między małżonkami M. dotyczyła kwestii majątkowych i była skomplikowana, małżonkowie pozostawali skonfliktowani.

Wbrew twierdzeniom pozwanego miał on realny, rzeczywisty wpływ na treść umowy. Podczas przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 11 grudnia 2020 r. pozwany przyznał bowiem, iż na jego wniosek, przekazany powodowi, znalazł się zapis w umowie dotyczący drogi dojazdowej (k.712). Nadto zeznający w charakterze świadka pełnomocnik A. M. (1), jak i notariusz E. P. potwierdzili twierdzenia powoda, iż nie były wywierane naciski na pozwanego odnośnie kształtu umowy. Co więcej z treści umowy wynika wprost, iż została ona odczytana i zgodnie przyjęta. Pozwany przy tym potwierdził swój podpis pod umową. Przy czym zeznając w charakterze strony przyznał, iż to w wyniku działań powoda, pozwany odzyskał 6.500m² (0,65ha) z 2 ha łącznie oraz dom mieszkalny i budynek gospodarczy.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że okoliczność, iż pełnomocnicy prowadzili negocjacje i przedstawiali swoim klientom propozycje umów, następnie przyjęte przez strony zawartej umowy, nie może stanowić podstawy zarzutów. Każda ze stron umowy mogła w każdym czasie przed jej zawarciem od niej odstąpić, czy żądać jej zmiany. Skoro do zawarcia umowy doszło, to zasadnym jest postawienie tezy, że strony doszły do porozumienia i są usatysfakcjonowane. Wszak istotą zawierania umów są wzajemne ustępstwa ich stron, co wprost prowadzi do wniosku, że trzeba się liczyć jedynie z częściowym uwzględnieniem swych żądań, na co pełnomocnik ma pełne prawo zwrócić uwagę swemu klientowi, który ostatecznie podejmuje decyzję na co się zgodzić, a na co nie. Co istotne w niniejszej sprawie pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do czynności podejmowanych przez powoda. Tym samym stanowisko powoda uznać należy za gołosłowne, zmierzające jedynie do uchylania się od zapłaty należnej powodowi.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut potrącenia.

Zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Artykuł 498 § 2 k.c. określa prawny rezultat, tj. wzajemne umorzenie się zobowiązań w razie skutecznego dokonania potrącenia obu wierzytelności.

Wystąpienie takiego skutku, prowadzące do wygaśnięcia zobowiązań, uwarunkowane jest jednak uprzednim ustaleniem wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c., a tylko ich zaistnienie przesądzi o skuteczności złożenia oświadczenia o potrąceniu, a w konsekwencji o jego prawnych skutkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt V CSK 554/12). Aby więc możliwe było skorzystanie z potrącenia ustawowego konieczne jest spełnienie czterech podstawowych przesłanek zawartych w zacytowanym powyżej przepisie art. 498 § 1 k.c. Są nimi: wzajemność wierzytelności, jednorodność świadczeń, wymagalność oraz zaskarżalność wierzytelności. Brak choćby jednej z przesłanek powoduje, że oświadczenie o potrąceniu jest nieskuteczne.

Pozwany wierzytelność przedstawioną do potrącenia z wierzytelnością powoda wywodził z odpowiedzialności odszkodowawczej powoda za nienależyte, zdaniem pozwanego, wykonanie przez niego umowy zlecenia, co spowodować miało po stronie pozwanego powstanie szkody (art. 471 k.c.). Aby zarzut ten mógł zostać przez Sąd uwzględniony, pozwany, zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), winien udowodnić okoliczności faktyczne, na których zarzut został oparty, tj. nienależyte wykonanie przez powoda umowy, fakt powstania szkody w majątku pozwanego i jej wysokość, jak również istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nienależytym wykonaniem umowy i powstaniem szkody. Ma to szczególnie istotne znaczenie w sytuacji zaprzeczenia tym okolicznościom przez stronę przeciwną. Zaprzeczenie w procesie ma bowiem ten skutek, że

okoliczności zaprzeczone stają się sporne i muszą zostać udowodnione przez stronę, która wywodzi z nich korzystne dla siebie skutki prawne.

Jak wyżej wskazano, przede wszystkim pozwany nie wykazał, aby powód nienależycie wykonał umowę zlecenia – brak zatem podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej powoda wobec pozwanego, w rozumieniu art. 471 k.c. – już z tego względu brak było możliwości uwzględnienia zarzutu. Pozwany nie przedstawił również żadnych przekonujących dowodów na wysokość szkody, jaką miałby wskutek działań lub zaniechań powoda przy wykonaniu umowy, ponieść. Stanowisko procesowe pozwanego oparte było wyłącznie na jego subiektywnym przeświadczeniu o niekorzystności wynegocjowanej przez powoda i podpisanej przez pozwanego ugody.

Zatem z uwagi na fakt, iż pozwanemu nie przysługuje wierzitelność względem powoda, zarzut ten jest niezasadny.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy z art. 734 k.c. w związku z art. 750 k.c. w orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zasądając je zgodnie z żądaniem powoda od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w zwłoce względem powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w myśl art. 98 k.p.c., obciążając kosztami postępowania pozwanego w całości w kwocie 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego – 2.400 zł, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda adwokata zgodnie z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sygn. akt I C 1241/16

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)